

Uyuyan Tohumların Bahçesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Uyuyan Tohumların Bahçesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Flora, yeni bahçesine giden kıvrımlı patıkada seke seke ilerliyordu; yeşil lastik çizmeleri düşen yaprakların üzerinde ıtırđıyordu. En sevdiğı hardal sarısı tulumunu ve illi burnunu güneşten korumak için geniş hasır şapkasını giymişti. Bez çantasında tohum paketleri, küçük sırlar gibi hışırđıyordu. Bahçe kapısı gıcırdayarak açıldı ve Flora şaşkınlıkla soluk aldı. Onu tuhaf, kıvrımlı bitkiler ve boş iek tarhları bekliyordu; bacağına kırmızı kurdele olan küçük mavi-gri bir kuş da çitten cıvıldayarak selam verdi.

Flora bir çiçek tarhının yanına diz çöküp bir avuç tohum çıkardı. Tohumlar tuhaf şekillerde ve renklerdeydi—bazıları çizgili, bazıları benekli, bazıları düğme gibi parlaktı. Onları dikkatlice dikti ve her gün suladı. Ama tohumlar öylece duruyordu, inatçı ve sessiz. Küçük kuş Pip başını yana eğip cıvıladı, sanki 'Başka bir şey dene!' der gibiydi. Flora iç çekti. 'Siz tohumlar ne istiyorsunuz?' diye merakla sordu.

Bir sabah, kabarık beyaz sakallı, uzun boylu yaşlı bir bahçıvan kapıya yaslandı. Solmuş mavi tulumu yamalıydı ve elinde ahşap bir baston vardı. 'Sorun mu var?' diye nazıkçe sordu. Flora başını salladı. 'Tohumlarım büyümüyor!' Yaşlı bahçıvan kıkırdadı. 'Ah, bunlar özel tohumlar. Her birinin uyanmak için farklı bir şeye ihtiyacı var. Bazıları müziği sever, bazıları gölgeyi, birkaçı da kahkaha sesini.'

Flora'nın kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. 'Kahkaha mı?' dedi. 'Bir tohumu kahkahayı nasıl veririm?' Yaşlı bahçıvan gülümsedi. 'Bir yolunu bulursun. Sadece sabırlı ol ve farklı şeyler dene.' Hasır şapkasını düzeltti ve bastonu patikada tıkırdatarak ağır ağır uzaklaştı. Pip, Flora'nın omzuna konup neşeli bir melodi söyledi. Flora tohumlarına yeni bir umutla baktı.

Bahçeye dönen Flora denemelere başladı. İlk tohuma aptalca bir şarkı söyledi ve Pip de en cıvı cıvı sesleriyle ona katıldı. Birden topraktan minik yeşil bir filiz çıktı! Kıpırdanıp büyüdü ve yaprakları küçük müzik notalarına benzeyen bir bitki oldu. 'Müzik!' diye güldü Flora. 'Bu müziği seviyor!' Filizin etrafında dans etti ve Pip de ona ısıklıkla eşlik etti.

Sonra Flora, güneşten kaçıyormuş gibi görünen bir tohum için çubuklardan ve eski bir bezden küçük bir gölgelik yaptı. Onu nazıkçe suladı ve bekledi. Günler geçti ve sonra minik bir semsiyeye benzeyen soluk mavi bir çiçek açıldı. 'Gölgeyi seviyorsun,' diye fısıldadı Flora. 'Sorun değil. Herkes farklıdır.' Bitkiyi loş ışıktaki hafifçe parladığı bir ağacın altına koydu.

Başka bir tohum için Flora şakalar anlatmayı denedi. İlk başta pek iyi değildi—şakaları çoğunlukla havuçlarla ilgiliydi—ama Pip, sanki çok komikmiş gibi cıvıdayıp kanat çırpıyordu. Flora, Pip'in tepkisine kıkırdadı ve tohum titremeye başladı. Yaprakları gülümseyen ağızlar gibi kıvrılan bir bitki fişkırdı. 'Kahkaha!' diye sevindi Flora. 'Sana kahkaha gerekiyormuş!'

Haber bahçedeki canlılar arasında yayıldı. Bir uğur böceği, Flora'ya gül fidanının arkadaşlık istediğini söylemek için uğradı. Bir salyangoz, uykulu tohumun bir ninni sevebileceğini önerdi. Flora her ipucunu dinledi, sabırla ve neşeli bir kalple yeni şeyler denedi. Bazı tohumlar hızlı, bazıları yavaş büyüdü ama her biri eşsizdi. Bahçe renkler ve seslerle doldu, çiçek tarhları doldukça Flora'nın çantası hafifledi.

Flora'nın çantasında bir tohum kaldı—en küçüğü, bezelye büyüklüğünde ve soluk altın reğinde, kabuğunda belli belirsiz kıvrımlar vardı. Flora onu eline aldığında neredeyse uykulu küçük bir yüz görebiliyordu. Onu beyaz papatyalarla boyanmış küçük bir kiremit saksıya dikip pencere kenarına koydu. 'Hazır olduğunda büyüyeceksin,' dedi ona. Ama günler geçti ve hiçbir şey olmadı.

Flora minik tohum için her şeyi denedi: müzik, gölge, şakalar, hatta yumuşak bir ninni. Pip en tatlı şarkısını söyledi ve Flora en komik havuç şakasını anlattı ama tohum sadece uyukladı. 'Neden büyümüyorsun?' diye iç çekti Flora. 'Diğer bütün tohumlar büyüdü.' Minik tohum, dışlanmış hissetmiş gibi küçülür gibi oldu.

O akşam yaşlı bahçıvan yine geldi. Flora'yı saksının yanında üzgün otururken buldu. 'Minik tohum büyümüyor,' dedi. 'Her şeyi denedim.' Yaşlı bahçıvan yanına oturdu. 'Belki diğerlerinin ihtiyaç duyduğu şeye ihtiyacı yoktur. Belki sadece onu diğerleriyle kıyaslamayı bırakman gerekiyordur.' Flora gözlerini kırptırdı. 'Kıyaslamak mı?'

Flora minik tohumu büyük, hızlı büyüyen bitkilerle nasıl ölçtüğünü düşündü. Onun da onlar gibi olmasını istemişti. Derin bir nefes aldı ve küçük saksıya gülümsedi. 'Başka biri gibi olmak zorunda değilsin,' dedi tohuma. 'Sadece kendin ol.' Artık onu her dakika izlemeyi bıraktı ve olmasına izin verdi. Pip'le güldü ve bahçenin tadını olduğu gibi çıkardı.

Ertesi sabah Flora bir sürprizle karşılaştı. Minik tohum filizlenmişti! İnce yeşil bir sap yukarı uzanıyordu ve tepesinde güneş gibi parlayan tek bir altın çiçek vardı. Yaprakları tohumun üzerindeki desenler gibi kıvrılıyordu ve bal ile yağmur kokuyordu. Flora şaşkınlıkla soluk aldı. 'Çiçek açtın!' diye fısıldadı. Minik çiçek ona gülümsüyor gibiydi.

Yaşlı bahçıvan altın çiçeği görmeye geldi. 'Görüyor musun?' dedi. 'Kendisi olmak için zamana ve alana ihtiyacı vardı. Her tohum eşsizdir ve büyüme farklı zamanlarda gerçekleşir.' Flora başını salladı, anlamıştı. Bahçesine baktı—müzik bitkisine, gölge çiçeğine, gülen yapraklara ve minik altın çiçeğe—ve gurur duydu. Pip omzunda mutlu mutlu cıvıladı.

Flora minik altın bir yaprak koparıp günlüğüne bastırdı. Şöyle yazdı: 'Sabır ve kakhaha bahçeleri büyütür.' O günden sonra bahçesine daha da özenle baktı, her bitkinin kendi ritmi olduğunu hep hatırladı. Tohumlarını arkadaşlarıyla paylaştı ve onlara yaşlı bahçıvanın bilgeliğini anlattı. Kırmızı kurdeleli Pip de her yere onu takip ediyor, büyüyen şeylerin şarkısını söylüyordu.

Uyuyan Tohumların Bahçesi köyde ünlendi. Çocuklar müziği seven bitkileri ve gölgede açan çiçekleri görmeye geldiler. Flora onları aralıklı dişleriyle gülümseyerek ve bir kavanoz tohumla karşıladı. 'Sabırlı olun,' derdi. 'Ve gülmeyi unutmayın.' Bahçe gelişip serpildi; her tohumun—ve her insanın—kendi özel zamanında büyüdüğünün neşeli bir hatırlatıcısı oldu.